

נפרדים מלילה

לילה נולדה באוקטובר 1927 במנצ'סטר, אנגליה, להוריה רחל ומוריס גלס.

מילדות אהבה מחול, אך למדה אמנות וציור. היא נישאה בגיל צעיר לישראל סיביאק, עברה איתו לברזיל, שם נבחרה מבין מועמדים רבים לעבוד כגרפיקאית עבור חנות גדולה בריו דה ז'נרו, ופירסמה פריטי ביגוד ואופנה עבורם בשני עיתונים, בהצלחה רבה.

לקראת הולדת עומרי (סטיבן) הזוג חזר לאנגליה, אך כשהיה עומרי בן שנה וחצי, נפטר ישראל באופן פתאומי. לילה החליטה להגשים את חלומה לעלות ארצה, ולאחר שנתיים הגיעה לארץ ולכפר הנשיא במרץ 1958, עם עומרי בן השלוש וחצי, והתקבלה לחברות באוגוסט 1959.

כאן פגשה לילה את נתן קופ / בן אבי, נישאה לו, והמשפחה גדלה עם הולדת מירב ואבי. אומנית בנשמתה, מיד עם הגעתה החלה לצייר את הווי המשק, לתעד את החיים ולעטר שערים ב"דברי הכפר". לילה הייתה גם רקדנית ופרפורמרית נהדרת, והשתלבה בתרבות הזיגים והריקודים של כפר הנשיא במהירות, היא רקדה בחינניות ובקלילות, מבלט ועד סטפס.

לילה למדה 3 שנים אמנות בחו"ל, ואחרי שהשלימה לימודי אמנות אקדמאים באורנים, קיבלה תעודת הוראה, וכן הכרה כאומנית מטעם ה"איחוד", מה שאפשר לה יום (יקר מפז) בשבוע לעסוק באמנות.

כמורה לציור ולאמנות (וגם התעמלות ותנועה לפעמים) רבים מבני המשק של השנים ההן זוכרים לה חסד נעורים. בתקופה שבה לא ממש התייחסו לצורכי הילדים ורגשותיהם, לילה הייתה עבורנו קרן אור של הקשבה, יחס אישי, עידוד ופתיחות. לילה אהבה ילדים וטיפחה אותם, מעומק נשמתה

החמה והמקבלת, בעזרת הכלי שלה – הציור. ילדים עם קשיים חברתיים, חוסר בטחון ביכולתם (ומי מאתנו לא היה כזה?) קבלו אצלה מגע קסם שהשפיע על חיינו.

תלמידים רבים בארץ, באזור ובחו"ל (כולל בני שבעים ומעלה כיום) אסירי תודה לה עד היום. שמות המשפחה שהחליפה לאורך חייה משקפים חיים לא קלים ורבי שינויים. גלס, סיביאק, קופ/בן אבי, הארט. נשואיה לבוב, הפסיכולוג ונהג הוותיקאר, הסתיימו בטרם עת עם פטירתו בגיל 81.

עד גיל מופלג עבדה לילה בהוספס כתרפיסטית באומנות וליוותה חולים סופניים באותה חמלה, אנושיות וחום שהשפיעה עלינו. היא הביאה איתה עולם של אמפטיה, צבע, צורה ואמנות. בינואר השנה יזמה ועיצבה מיכל דדוש תערוכה נפלאה של הציורים ההיסטוריים של לילה בלב הקיבוץ. הרבה נחת, הערכה ואהבה הקיפו את לילה, כולל אבי שבא מחו"ל, והיא התרגשה מאוד.

עד לאחרונה באה לילה למפגש, נהנתה מהחברותא, והשתתפה בשעורי הפילאטיס של טל בגמישות ובחן; ותמיד התלוננה שקר לה.

למרות שלא תמיד היו חייה קלים, נראה שלילה פעלה נכון כשהחליטה להצטרף לקיבוץ. היא חייתה כאן בקהילה חמה, שהעריכה מאוד את אישיותה החייכנית, כשרונה ותרומתה, ובשנים האחרונות הייתה מטופלת ועטופה. החל משמחה, שליוותה אותה לאורך שנים רבות בחברות עמוקה, דליה ב. שתמכה ממש כבת משפחה, וצוות הרווחה הנפלא, ובראשם צילה ודודי פ.

ועכשיו, לילה אהובה, זמן לנוח.

מקווה שחמים ונעים לך.

לעומרי, מירב ואבי – מחבקים אתכם כל מי שזכה להכיר את אמא.

באהבה ובהערכה,

רחל גינת

7.2025